

Lira
PASSION

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lirabooks.ro

 www.lirabooks.ro

Plăceri interzise

Deanna Lee

Copyright © 2012 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Diana Dumitru

Copertă: Andrei Gamart

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEE, DEANNA

Plăceri interzise / Deanna Lee; trad.: Graal Soft.

– București: Litera Internațional, 2012

ISBN 978-606-21-0147-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DEANNA LEE

Plăceri interzise

Traducere din limba engleză
Liam

DEANNA LEE
Plăcintă uleișoasă

Traducere din limba engleză
de Dana Drujău

ISBN 978-606-21-0147-3

Editor: Editura L&L
Diana Lee

Copyright © 2011, L&L
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile sunt rezervate

Editor: Editura L&L
Editor: Adriana Măruț
Corector: Dana Drujău
Copertă: Andrei Găutu

Titlu: Deanna Lee și poezia: Dana Drujău

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEE, DEANNA

Plăcintă uleișoasă / Deanna Lee; trad. Dana Drujău.

– București: Editura L&L, 2011.

ISBN 978-606-21-0147-3

1. Scut. 2. Scut. 3. Scut.

978-606-21-0147-3
L&L

capitolul 1

Lauren Evans era în mare, mare întârziere. Goana prin Boston o agitase, iar părul, inițial bine aranjat și la locul lui, îi flutura acum în dezordine. Slujba de la Academia Holman era șansa de care avea nevoie ca să-și schimbe viața – să se mute definitiv la Boston. Ultimul lucru care îi trebuia acum era să rămână în San Diego.

Avea aproape gata o expoziție de succes și spera să fie suficient pentru a-i asigura șansa unei schimbări de peisaj. Cu stomacul făcut ghem, îi înghesui în palmă șoferului de taxi mai mulți bani decât ar fi trebuit și sări afară, încălțându-și pantofii pe care și-i scosese din picioare în urmă cu cincisprezece minute, în clipa când, cu un oftat recunoscător, se aruncase pe banca mașinii.

Deschise ușa de sticlă de la Galeriile Holman, trăgându-și din păr agrafele care mai reușiseră să se țină acolo și aranjându-și clăia prea lungă cu o scuturătură a capului. De îndată ce intră, îi veni în întâmpinare o femeie subțirică și brunetă, cu un zâmbet larg, prietenos.

– Fotografiile pe care le-am văzut te nedreptățesc, zise aceasta, întinzându-i mâna. Eu sunt Jane Tilwell. Bine ai venit la Galeriile Holman. Mercy îți transmite scuze pentru că nu a reușit să fie aici, dar am aranjat să vă vedeți mâine la prânz. Astăzi te rugăm să scuzi zgomotul – avem la etajul întâi cincizeci și cinci de elevi care sparg sticlă pentru un mozaic abstract pe care îl vom realiza pe peretele de vest al clădirii.

– Pare foarte interesant, comentă Lauren, lăsându-se târâta prin galerie și apoi pe scări. Am auzit

lucruri nemaipomenite despre programul pe care îl desfășurați în școlile din oraș.

– Programul este creația mea, deci am toate motivele să mă mândresc. Sesiunea aceasta trebuia coordonată de Lisa Brooks, însă ea mai are puțin până să nască, iar doctorul i-a cerut să nu se ridice din pat. Prin urmare, azi este rândul lui Shamus Montgomery, iar ideea lui despre cum să distrezi copiii presupune ochelari de protecție și aruncatul de obiecte, continuă Jane, prinzând-o de cot și conducând-o într-o zonă spațioasă de birouri. Dar domnul Brooks este aici și am rezervat o sală de ședințe unde să vă întâlniți. Este de-a dreptul entuziasmat de sosirea duminică, domnișoară Evans. Despre expoziția din Los Angeles s-a vorbit luni la rând în mediul artistic, așa că, bineînțeles, am vrea să discutăm despre o expoziție în viitor.

Lauren reuși cu greu să-și mascheze uluirea.

– Am cinsprezece tablouri dintr-o serie la care tocmai lucrez, dar când agenta mea a stabilit această întâlnire am crezut că este vorba despre un interviu de angajare.

Jane se opri și se întoarse spre ea încruntată.

– Nu, nici vorbă de interviu, pufni ea enervată. O s-o omor.

– Pe cine?

– Pe fosta mea proaspătă asistentă și probabil și pe domnul Brooks. Am avut o asistentă excelentă, una fantastică, dar James Brooks mi-a folosit-o din ce în ce mai mult, până ce mi-a luat-o cu totul, iar eu am rămas cu niște neroade de la universitate, pentru că am avut ideea strălucită de a le fi mentor.

Lauren își mușcă buza de jos, ca să nu izbucnească în râs.

– Deci nu sunt aici pentru un interviu.

– Nu, noi îți oferim un post în cadrul fundației. Un contract pe doi ani cu Academia Holman, ca artist rezident, și ocazia de a expune o dată pe an în galeria noastră.

Sentimentul de ușurare din clipa aceea era atât de copleșitor, încât pe Lauren o cuprinsese amețeala.

– Doamne, visez cumva?

– OK, zâmbi Jane, haide să vorbim cu domnul Brooks și să discutăm înțelegerea pe care noi credeam că am stabilit-o deja.

Zis și făcut. Într-un fel, întâlnirea cu James Brooks era cam cum și-ar fi închipuit ea o întâlnire cu Thomas Crown, dacă acesta ar fi existat. Un tip brunet, focos, cu o mină severă și plin de bani. Ce știa despre Brooks îl făcea chiar mai atrăgător decât chipul lui, absolut superb. Sânguința cu care se dedica acțiunilor caritabile și bine-cunoscuta lui dragoste pentru soție făceau din James Brooks genul de bărbat pentru care i-ar fi plăcut la nebunie să lucreze.

– Proasta numărul patru nu i-a trimis oferta noastră de angajare.

– Domnișoară Tilwell, tu ai avut ideea de a fi îndrumătoare pentru studenți, remarcă James Brooks, ridicând din sprânceană.

– E clar că pe viitor nu trebuie să mai fiu lăsată să iau astfel de decizii, bombăni Jane răsfoind niște dosare aflate în fața ei. Deci, Lauren, așa cum ți-am spus, noi am vrut să-ți trimitem o ciornă a contractului prin agenta ta. Încă o dată îmi cer scuze pentru neînțelegere.

– Nu-i nici o problemă, murmură Lauren. Cred că interesul meu este limpede, de vreme ce am traversat țara pentru ceva ce eu credeam că este doar un interviu, continuă ea roșind. Ca să fiu sinceră, aveam nevoie de o schimbare de decor.

Brooks îi trimise un zâmbet larg și absolut încântător, iar Lauren nu putu decât să-i răspundă pe măsură.

– Cred că asta se poate rezolva fără probleme. Soția mea consideră că lucrările tale sunt o adevărată inspirație, iar pe mine mă interesează în mod deosebit ceea ce o inspiră pe ea.

Lauren nu înțelegea cum nevastă-sa era capabilă de reflecție când el îi era prin preajmă, mai ales dacă îi zâmbea în felul acesta.

– Am avut privilegiul de a vedea colecția *Sfărâmată* acum câțiva ani, când a fost expusă la San Diego. Sunt

onorată că o persoană atât de talentată cum este soția ta găsește inspirație în lucrările mele.

Lisa studiază arta în toate formele ei, dar de la o vreme sculpturile sunt cele care s-au bucurat de mare interes din partea publicului. Cred că până la urmă se va întoarce la lucrul pe pânză. Unul dintre motivele pentru care suntem atât de interesați să te avem aici, la Holman, este felul în care folosești uleiurile și acuarelele. În opinia Lisei, combină materialele într-un mod absolut surprinzător și complex. Ultimul artist rezident pe care l-am avut aici era sculptor. Credem că tu vei oferi academiei ceva nou și interesant.

- Și voi avea spațiu expozițional în galerie o dată pe an?

- Da, îți vom organiza o expoziție o dată pe an și vom găzdui colecția timp de șase luni. Avem un contract standard pentru aceste aspecte, care va fi separat de cel privind postul tău în cadrul academiei. O să aranjăm, tot prin agenta ta, ca expoziția să poată fi itinerantă, oriunde vei vrea tu să o duci.

Jane Tilwell îi întinse un document peste masă.

- Acesta este contractul care ar fi trebuit să-ți fie trimis prin agentă. După această întâlnire am să-i transmit un exemplar pentru analiză, și putem să-l modificăm dacă și acolo unde va considera ea că este necesar. Până atunci, poți să te uiți și tu peste el și să ne spui părerea ta.

Era ca un vis devenit realitate. Un oraș nou. Un loc unde nu avea să mai fie nevoită să-și păzească mereu spațiile. Lauren își alungă din minte toate gândurile legate de povestea aceea și zâmbi spre interlocutorii săi.

- Pare minunat.

Douăzeci de minute mai târziu vizita galeria, însoțită de Jane Tilwell. Contractul, pe care îl strângea cu putere în mână, era cel mai ireal colac de salvare pe care și l-ar fi putut imagina vreodată. Degetele i se crispaseră în jurul plicului făcut sul în timp ce admira unele dintre cele mai frumoase lucrări de artă din țară - inclusiv câteva

colecții particulare despre care știa că nu fuseseră niciodată expuse public de mai bine de cincizeci de ani.

- E formidabil, mărturisi Lauren. Ai mare noroc să lucrezi aici.

- Munca pe care o facem este frumoasă și în sine, dar și ca scop. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o slujbă cu atâtea satisfacții, recunosc Jane conducând-o într-o încăpere de mici dimensiuni. Aceasta este sala colecțiilor speciale, locul unde va fi găzduită expoziția ta, timp de șase luni. Este probabil cel mai râvnit spațiu expozițional din oraș, și tu o să scoți de aici o grămadă de bani, pentru tine și pentru fundație.

Lui Lauren ideea îi surâdea din mai multe puncte de vedere, dar cel mai atractiv dintre toate era faptul că reprezenta încă un pas în strădania ei de a se separa complet de San Diego. O trecu un fior rece pe spate și abia dacă își putu domoli noianul de emoții care o încercau.

- Iat-o și pe doamna inimii mele.

Întoarseră amândouă privirile la auzul acelor vorbe, și ochii lui Lauren se măriră la vederea unui bărbat extrem de chipeș, care se îndrepta spre Jane cu o privire pofticioasă.

De îndată ce se apropie de ele, Jane făcu prezentările.

- Lauren Evans, el este logodnicul meu, Mathias Montgomery. Este șeful serviciului de pază în cadrul Fundației Holman.

Cu un zâmbet, Lauren îi întinse mâna.

- Încântată, domnule Montgomery.

Bărbatul avea o mână caldă, cu o strângere puternică, dar nu neplăcută.

- Domnișoară Evans, bun-venit la Boston. Sunt săptămâni întregi de când Mercy și Jane abia așteaptă să sosiți.

- No să-ți vină să crezi ce a făcut Beverly, zise Jane oftând.

- Beverly? se încruntă Mathias. Este roșcata aia care se ținea scai de Lisa Brooks sau blonda care s-a dat la Shamus?

– Nici una, nici alta. Beverly va fi cunoscută drept blonda care i-a trimis lui Lauren Evans o invitație la interviu în locul ofertei de angajare.

Mathias răsă domol.

– Asta da, gafă! Oricum, suntem absolut încântați să vă vedem aici, la Boston, domnișoară Evans.

– Spune-mi Lauren, zise ea, cercetând cu privirea operele de artă din jur. Ești rudă cu artistul?

– Da, încuviință Mathias cu ochii la o sculptură în lemn de trandafir și de frasin care înfățișa un cuplu. Sunt fratele lui mai mare.

– Are noroc să aibă în viața lui oameni atât de frumoși, care te inspiră să creezi, surâse Lauren zărind sculptura. Am observat că lucrările lui din ultimii câțiva ani se axează mai curând pe emoții, pe dragoste. Sexualitatea revelată continuă să te lovească în plex, dar acum este mai potolită, mai frumoasă și mai interesantă, toate în același timp.

– Sunt de acord, spuse Jane îmbujorată. Dar pe mine nu mă mai prinde în veci goală în studioul lui.

Râseră toți trei, și după câteva minute Mathias se despărți ca să vorbească la telefon. Jane o invită la masă, și Lauren se lăsă ghidată cu eleganță spre o cafenea micuță, aflată pe aceeași stradă.

– Pentru că nu ai venit pregătită să te muți, așa cum ne așteptam noi... ezită Jane. Nu-mi vine să cred că am omis să-ți spun agenta ca să-mi confirme detaliile din contract, înainte de a sosi tu. A fost o greșeală prostească.

– Nu-i nimic, o asigură Lauren. Acum sunt aici și sunt foarte interesantă de postul pe care mi-l oferiți. Sunt sigură că Rachel va considera contractul în ordine și vom definitiva totul cât se poate mai repede.

– Holman îți va acoperi cheltuielile cu mutarea. Vom alege o companie, împreună cu agenta ta, și vom rezolva totul imediat. Ai un apartament sau stăteai cu chirie?

– Subînchiriasem de la o prietenă. Tot ce trebuie împachetat sunt hainele mele. În Boston o s-o iau practic de la zero, dar este în ordine. Abia aștept să-mi schimb viața.

Jane își puse deoparte paharul cu apă și se încrunță ușor.

– Doar hainele? Înainte de a te muta la San Diego ai locuit în Los Angeles... și acolo ai subînchiriat?

Lauren își mușcă buza inferioară.

– Locuiam împreună cu un tip, dar n-a mers. L-am lăsat totul și m-am cărat naibii de acolo. N-am fost niciodată genul păstrător. Părinții mei au fost amândoi în armată, și când eram mai mică ne-am tot mutat, destul de mult. Nu mă atașez de locuri sau de lucruri, dacă am de ales.

– Și fostul iubit? E o problemă?

– În afara unor găuri pe care mi le-a lăsat în cont, nu. Scott este genul lipitoare și și-a găsit pe altcineva, nu mult după ce eu mi-am luat tălpașita. Ultima veste despre el a fost că s-a însurat cu tipa aia. Mi-a dat prin minte să-i trimit nefericitei o scrisoare de condoleanțe, dar mi-am dat seama că-i ajunge cât a fost blestemată.

Jane răsă și clătină din cap.

– Adu-mi aminte să-ți povestesc odată despre ultimul tip cu care am fost înainte de Mathias.

– Mathias e superb, oftă Lauren. Cu ochii măriți de jenă, adăugă imediat: Ah, n-am vrut să o spun cu voce tare.

Jane nu făcu decât să zâmbescă larg.

– E frumos. Mai toți artiștii care au expus la Holman i-au făcut propuneri, dar până acum nu a acceptat decât proiectul cu fratele lui și numai pentru că eram amândoi implicați. Sculptura este un dar de logodnă și nu e de vânzare. Chiar dacă galeriei i s-au oferit sume de-a dreptul obscene în schimbul ei.

– Pot să-mi închipui. E de departe piesa cea mai profundă din toată expoziția și amândoi aveți niște trupuri superbe. Nu că le-aș fi privit într-un mod pervers sau ceva, murmură ea stacojie la față.

– Știm că suntem frumoși, răsă Jane.

Li se aduse mâncarea, ceea ce îi oferă lui Lauren câteva clipe de răgaz ca să se cenzureze înainte de a se îneca în propriile cuvinte, total deplasate. Jane Tilwell

nu era defel așa cum și-o închipuise. Deschisă, prietenoasă și amuzantă, nu semăna cu imaginea pe care și-o construise ea în minte despre directorul-adjunct de la Galeria Holman.

- Povestește-mi despre Mercy Montgomery.

- E înaltă, roșcată, cu o constituție solidă, bine făcută. Sincer, în primele trei luni după ce am cunoscut-o am urât-o din principiu. Nici o femeie nu ar trebui să arate ca ea și pe deasupra să mai fie și isteată și să aibă și succes în profesie. E pur și simplu indecent, zise Jane cu un surâs. Dar mai e și generoasă, nostimă, devotată și, probabil, una dintre cele mai bune persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Iubește viața și găsește ceva frumos chiar și în cele mai ciudate lucruri sau ființe. Nu ți-e dat să cunoști prea mulți oameni de felul ăsta. Mie, una, știu că nu mi s-a întâmplat. Mă consider o persoană foarte norocoasă pentru că am șansa să lucrez cu ea și să-i fiu prietenă. Pe bune.

- Poate și să meargă pe apă?

- Asta nu, că s-ar putea să-i strice pantofii, spuse Jane ridicând din sprâncene, în timp ce Lauren hohotea de râs. Sincer, este o tipă formidabilă. O să-ți placă la nebunie. De altfel, toată lumea o adoră.

- Bine, am să-mi reduc perioada de antipatie automată la circa o săptămână, îi promise Lauren.

- Sar putea să ai nevoie de două, având în vedere că are un copil superb și un soț în opinia căruia ea este motivul pentru care Pământul continuă să se învârtă.

Lui Lauren relațiile din cadrul Galeriei Holman i se păreau oarecum incestuoase, dar nu era un lucru neobișnuit ca membrii unui colectiv restrâns să se îndrăgostească unii de alții.

- Nu te-ai gândit să-ți recuperezi asistenta și să-l lași pe domnul Brooks să facă el pe îndrumătorul o perioadă?

- Nu-i urâsc într-atât de tare pe puștii ăia de la universitate, mărturisi Jane. Adică... să nu mă înțelegi greșit, i-aș sugruma fericită pe toți cei care s-au înscris în programul de stagiatură, dar cu Lisa le-ar fi mult mai rău. Este furioasă că trebuie să stea la pat, și până și eu ezit

să răspund apelurilor telefonice atunci când îi văd numele pe ecran. Era puțin cam răutăcioasă și înainte de a rămâne însărcinată, dar acum a ajuns un fel de sport extrem să vorbești cu ea la telefon.

Lauren râse. Auzise prea multe despre Lisa Brooks ca să mai creadă că erau adevărate. Cu vreo trei ani în urmă văzuse chiar vreo două clipuri pe internet în care Lisa trăgea în trecători cu o pușcă pentru paintball.

- Ai verificat personal reședința?

Connor Grant ridică ochii și privi pe deasupra laptopului spre șeful lui.

- Nu, i-am trimis pe Mitchell și Bennett să se ocupe de asta. Noua noastră divă a avut probleme?

Mathias se sprijini de tocul ușii.

- Domnișoara Evans nu s-a instalat încă acolo, de fapt. Stă tot la hotel, dar Jane o va muta probabil în următoarele câteva zile. Vreau doar să mă asigur că totul este pus la punct cu sistemul de supraveghere.

- Păi am reamenajat complet casa acum două luni, după ce a plecat Stein. Jane s-a ocupat de decorare, iar Mitchell a schimbat cheile de la toate ușile. A fost montat noul sistem de securitate, completat cu camere exterioare, așa cum s-a stabilit. E ceva în neregulă? Întrebă Connor închizând computerul.

- Doar o săcăială pe care nu mi-o pot defini, murmură Mathias. Am făcut cunoștință cu ea înainte să o ducă Jane la masă și mi s-a părut speriată și tensionată. La verificarea cazierului nu a apărut nimic necurat - cel puțin, nimic din ce ar putea însemna încălcarea vreunei legi. Are necazuri cu niște credite, dar coincid cu prezența unui iubit din categoria ratașilor. Cu banii pe care îi va primi aici, chestiunea nu mai reprezintă nici o problemă.

- Crezi că e ceva în neregulă cu ea?

- Pare speriată, iar chestia asta nu-mi place, zise Mathias într-un final. Vreau doar să se simtă în siguranță în casa pe care i-o oferă Fundația Holman.

Connor se încruntă și după câteva clipe reveni la computerul lui, unde găsi rapid imaginile înregistrate de sistemul de pază în care Lauren Evans, desculță, sărea sprintenă dintr-un taxi în fața galeriei. Bărbatul zâmbi ușor; modul în care își pusese pantofii și scuturase din cap ca să-și aranjeze părul îi evoca o partidă de sex.

Părul de abanos al femeii îi cădea peste umeri într-o cascadă imposibil de stăpânit. Lauren intră în galerie. Connor comută pe o vedere de interior și privi cum reacționează la întâlnirea cu Jane – încrezătoare, dar puțin fâstăcită. Avea o față frumoasă, expresivă. Tenul era arămiu ca mierea și pielea părea să fie catifelată, chiar și în imaginile camerelor de supraveghere.

- Piersici și frișcă.

- Cum? întrebă Mathias.

- Așa ar fi spus mama mea despre ea, murmură Connor. Seamănă cu un desert.

Mathias se aplecă peste ecran și privi și el.

- Hmm. Te-ar interesa să iei o îmbucătură?

- Nu mă bag peste artiști, răspunse Connor cu o grimasă. Sunt cu toții insuportabili.

- O să am grijă să-l informez pe Shane, amenință Mathias, aruncând spre el o agrafă de hârtie. Și te spun și Lisei Brooks.

- Lisa Brooks se laudă singură că este imposibilă, iar fratele tău este cea mai mare divă masculină heterosexuale din câte cunosc. Îmi plac amândoi, în ciuda defectelor, dar alte excepții nu mai fac.

Ochii lui Mathias clipiră spre ecranul computerului.

- Adică nu-ți plac piersicile cu frișcă?

- Du-te naibii, bombăni Connor închizând brusc laptopul. Mie nu-mi plac deserturile care fac mizerie.

Mathias se uită la el preț de câteva clipe și apoi începu să râdă.

Lauren intră în camera ei de hotel și, văzând dezastrul care o aștepta, scăpă din mână cardul magnetic. Conținutul valizei era răspândit prin toată camera. Salteaua era dezvelită și toate așternuturile zăceau pe jos.

Scotoci în poșetă după telefonul mobil, dar apoi rămase cu ochii zgâiți la el. Era absolut singură în Boston și poate chiar în lumea toată, dacă nu o punea la socoteală pe agenta ei, de parcă ar fi contat. Niciodată nu-i fusese ușor să-și facă prieteni și învățase de mică să nu se atașeze prea tare de ceilalți, pentru că în scurtă vreme părinții ei, militari de profesie, aveau să fie transferați în altă parte.

Lauren strânse telefonul în mână și trase adânc aer în piept, hotărâtă să nu se lase pradă unui atac de panică. Era o prostie – avea aproape treizeci și unu de ani, ceea ce însemna că era deja prea bătrână ca să mai facă o criză copilărească pentru că îi răvășise cineva camera de hotel.

- Dumnezeu!

Privi spre ecranul telefonului și formă numărul singurei persoane pe care o cunoștea în acel oraș.

Treizeci de minute mai târziu, lui Lauren îi devenise limpede că Jane Tilwell era pur și simplu o forță a naturii. Când ajunsese acolo, însoțită de logodnicul ei și de alți patru haidamaci înarmați, Lauren ședea cocoțată pe stativul pentru bagaje aflat în cameră.

Unul dintre tipi, un bărbat brunet cu ochi albaștri, tulburători, se ghemui în fața ei. Privirea îi căzu imediat pe mânușile lui de cauciuc.

- Mă numesc Connor Grant.

- Bună. „Hello, James Bond“, își zise ea în gând, întrebându-se apoi cum de ajunsese un englezoi în echipa de securitate a lui Montgomery. Îmi cer scuze că te-am adus aici în miezul nopții, adăugă.

- Nici o problemă, domnișoară Evans.

- Spune-mi Lauren.

- Lauren, repetă Connor. Am nevoie să-mi faci o scurtă descriere a călătoriei tale, de când ai plecat din San Diego.

- OK, zise ea inspirând profund. Am plecat din apartamentul meu cam cu două ore înainte de decolare, pentru că aeroporturile mă cam sperie și urăsc toate măsurile astea excesive de securitate și-mi era frică să nu fiu